

Slavehandlen

De indfødtes handel med europæerne indskrænker sig her til at gælde slaver og elefanttænder, hvoraf de sidste allerede er sjældne. Guld bringes næsten aldrig til salg. De fleste slaver kommer fra landet Krepee, og der navnlig fra provinsen Acothim, tre dagsrejser bag Malf. Det er ikke sjældent, at en acothimmer-købmand bringer 30-40 slaver til salg på en gang, når han ved, at der er tilstrækkeligt af gode varer at få i fortet. De kommer da i en mængde kanoer over Malti, hvis beboere farer dem til fortet for betaling; men det hænder, at malfierne og acothimmerne bliver uenige, og i så fald lægger acothimmerne vejen over Quitta. Varerne, vi giver i bytte, er de samme som vi forhandler i Christiansborg og på vore andre handelspladser, kun at her mere forlanges end andre steder. For en ung voksen mand betales for tiden ca. 600 kr. (red: det svarer til ca. 24.000 kr i 2019), og for en fejlfri ung kvinde ca. 475 kr. (red: ca. 18.000 kr. i 2019) Alt betales i varer.

f.eks. gives for mandsslaver:

5 Bøsser a 20 kr.	100 kr.
80 Pund krudt	150 kr.
2 Stænger Jern	20
1 Anker Brændevin	30
4 Dusin små knive	14
2 Tinkar	8
1 Stk. = 24 alen blomstret Sirts	40
3 Stk. forskelligt indisk Tøj	114
10 ostindiske Sjaler	55
1 Messingfad	15
2 Stænger Kobber	12
2 Stænger Bly	8
Opsynet	4
I alt	600

Det er klart, at de sorte købmænd ikke altid tager de her nævnte varer; dog må der altid være bøsser, krudt og knive i betalingen for enhver slave, ellers sælger de dem ikke, ja, Christiansborg og Fredensborg, hvor man har mest at gøre med ashantierne, er man ofte nødt til at betale med lutter krudt og geværer, idet ashantierne ikke vil have de andre varer; det skulle da være nogle fine tørklæder eller silketøj. Dette kommer af, at de næsten altid ligger i krig med en endnu mægtigere nation bagved dem, dunkaerne, som for nogen tid siden også er begyndt at bruge skydegeværer, som de da køber af selve ashantierne, der lader sig dyrt betale. Blandt de varer, vi betaler med, er også glasperler og Bos, de før omtalte små sneglehuse af porcelænssnegle, også kaldet "snogepander".

Når en neger bringes til salg, betales den før nævnte pris for ham, hvis han er fejlfri; men er der noget i vejen med ham, bliver der trukket af for det, f.eks. 8 Kr. for en manglende tand. For sår på benene, her så hyppige, eller for en manglende finger, et øje osv. større afkortning. Når slaverne har en vis højde, betragtes de som voksne, selv om de ikke er mere end 12 år. I Vestindien foretrækker man de unge slaver, som man kan have længst gavn af. Negrerne er vanskelige at handle med. Når de kommer ind i et varehus, synes de om alt, hvad de ser. De ville gerne have det hele. Da dette ikke lader sig gøre, kan de sidde i timevis og vælge, og vælge om igen, og ved til sidst dog ikke, hvad de vil. Da ingen at dem kan regne og skrive, kunne man tro, at det ville være let for handelsbetjentene at snyde dem, men deri ville man tage fejl. Negeren ved

nøje varenes pris, og ved hjælp af "Snogepander" holder han på bordet regnskab med, at han får, varer for netop så mange Kroner, han skal have...

Egentlig skulle kun disse tre nationer (red: Portugal, England og Danmark) handle her, men da kongen (red: den afrikanske konge af Dahomet) har fordel af, at så mange som muligt kommer til, får også andre tilladelse. Hvert skib, som kommer hertil, opretter et faktori (red: handelskontor) og slutter selv sine handler, men for tilladelsen betaler en tremaster 12 slavers værdi og en tomaster 7 Slavers, hvilket ofte har ført til, at franske tremastere har taget deres bagerste mast ned, for de er kommen ind på reden. Guvernøren (red: den danske) derimod har fri handel med varer i forterne, kun at de svarer kongen (red: konge af Dahomet) en årlig tribut (red: afgift)...

Forterne og negerbyen Fida ligger omtrent en mil (red. ca. 1,5 km) inde i landet, og for at komme derhen må man først over Popo Revieren (red: en mindre flod) og en mængde sumpe, som dog ikke er dybere, end at en neger kan vade igennem dem. Dette gør transporten af varer besværlig og kostbar. På selve stranden betaler hvert skib afgift til et telt til modtagelsen af de ilandsatte varer, og vicekongen (red: vicekonge af Dahomet) leverer skibet en pålidelig neger, som for en ugentlig betaling passer på, at der ikke stjæles af dem. Dette telt tjener også som signalhus for forterne, og giver dem tegn om kommende skibe, om brændingen er voldsom eller mindre stærk, osv. Vicekongen skaffer til hvert skib en neger, der kaldes konduktør, og som, når varer sættes i land, modtager dem på stranden, og sørger for, at de føres videre til Skibets faktori, uden at noget som helst går tabt eller bliver stjålet, i hvilket tilfælde han betaler det. I faktoriets har man desuden to mæglere og to faktoriarbejdere. Mæglerne gennemkrydser byen hver morgen fra den ene handelsmand til den anden og spørger, om der er kommen slaver. Hvis der er, vises faktoren med målestokken i hånden til de sorte købmænds huse, hvor han ser på slaverne og køber dem, hvis han synes om dem, og giver en fortegnelse over de varer, man er bleven enig om som betaling, hvorpå den købte slave brændemærkes med køberens tegn. Hvis det ikke er en kongelig eller kompagni-slave, bliver han om eftermiddagen afleveret i fortet eller faktoriets. Er han derimod en kongelig slave, skal han blive hos den sorte købmand, til han kan blive bragt lige ombord på skibet. Det er skik hos Fidaerne at gøre slaverne så fine, som de skulle til dans, når de skal fremstilles for de hvide.